

Sygn. akt IV P 159/18

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa G. B.

przeciwko (...) (...) (...) w D.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 lipca 2018r. powódka G. B. wnosila o sprostowanie świadectwa pracy wydanego jej przez pozwane (...) (...) (...) w D. w dniu 27 marca 2015r., które to świadectwo było wynikiem sprostowania przez Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy w wyroku z dnia 13 października 2014r. w sprawie IVP 87/11 wydanego jej uprzednio świadectwa pracy. Powódka wnosila o sprostowanie w tym świadectwie pracy błędnej podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy.

Pozwane (...) (...) (...) w D. powództwa nie uznawało i wносиło o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była pracownikiem pozwanego (...) (...) (...) w D. od dnia 15 września 2005r. (akta osobowe). W piśmie z dnia 26 listopada 2010r. Komendant pozwanego Centrum oświadczył, że rozwiązuje z powódką umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, a jako przyczyny tej decyzji wskazał: likwidację etatu portiera - Wykaz Zmian (...) /O../P1 Szefa S. Generalnego (...) (...) (...) (...) w D. do etatu (...), brak dyspozycyjności - łącznie 91 dni nieobecności z powodu choroby, naruszanie zasad współżycia społecznego poprzez bezpodstawne oskarżenia i pomówienia kierowane pod adresem współpracowników i utratę zaufania pracodawcy spowodowanej bezpodstawnym kierowaniem zarzutów naruszania praw pracowniczych do organów nadrzędnych (akta osobowe, uzasadnienie wyroku tut. sądu z dnia 13 października 2014r. wydanego w sprawie IVP 87/11 – k. 9-12)

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się w dniu 28 lutego 2011r. i powódce wydano świadectwo pracy, w którym w pkt 3 wpisano, że „stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem ze strony pracodawcy - art. 30§1pkt2 kp” (akta osobowe).

Powódka w dniu 14 marca 2011r. zwróciła się do pozwanego Centrum o sprostowanie wydanego jej świadectwa pracy min. poprzez wpisanie, że wypowiedzenie nastąpiło z powodu likwidacji etatu, a po odmowie pozwanego pracodawcy, to zwróciła się do tut. sądu z pozwem w sprawie IVP 87/11 o sprostowanie wydanego jej przez pozwane Centrum świadectwa pracy min. poprzez wpisanie w pkt 3 świadectwa, iż stosunek pracy rozwiązał się z powodu likwidacji etatu (akta osobowe, uzasadnienie wyroku tut. sądu z dnia 13 października 2014r. wydanego w sprawie IVP 87/11). Wyrokiem z dnia 13 października 2014r. w sprawie IVP 87/11 sąd sprostował świadectwo pracy wydane powódce, noszące datę sporządzenia 28 lutego 2011r. w jego pkt 3, poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu, a wpisanie „stosunek pracy ustał w wyniku: rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w związku z likwidacją stanowiska pracy - art. 30§1pkt2 kp” - k.8.

W dniu 21 października 2014r. pozwane Centrum sporządziło świadectwo pracy o treści zgodnej z wyrokiem sądu z dnia 13 października 2014r. (k.4, akta osobowe). Powódka otrzymała to sprostowane świadectwo pracy w dniu 27 marca 2015r. – akta osobowe.

W dniu 16 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Inspektorat w P. odmówił powódce prawa do świadczenia przedemerytalnego (k.6-6v) dlatego, że: obecnie nie jest ona osobą bezrobotną, ostatnie ubezpieczenie ustało w dniu 31 lipca 2013r., na dzień 31.07.2017r. udokumentowała 15 lat pracy 5 m-cy 25 dni okresów składkowych i 11 lat 2 m-ce 4 dni nieskładkowych, nie była zwolniona z przyczyn dotyczących pracodawcy- ostatnim zatrudnieniem była umowa zlecenie w (...) sp. z o.o. , nie udokumentowała co najmniej 180 dniowego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, na dzień rozwiązania stosunku pracy z (...) w D. udokumentowała 14 lat 3m-ce 24 dni okresów składkowych i 11 lat 2 m-ce 4 dni okresów nieskładkowych, świadectwo pracy z dnia 21.10.2014r. jest wystawione z błędną podstawą prawną – brak powołania na ustawę z dnia 13 marca 2003r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W piśmie z dnia 27 maja 2018r. powódka zwróciła się do pozwanego byłego pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 21 października 2014r. w trybie niezwłocznym, gdyż Zakład Ubezpieczeń Społecznych zarzucił, że to świadectwo pracy jest wystawione z błędną podstawą prawną – brak powołania na ustawę z dnia 13 marca 2003r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, a wobec tego ZUS nie przyznał jej świadczenia przedemerytalnego (k. 5).

Komendant pozwanego (...) (...) (...) w D. w piśmie z dnia 11 czerwca 2018r. odmówił powódce sprostowania świadectwa pracy z dnia 21.10.2014r., gdyż upłynął już termin określony w art. 97§2⁽¹⁾kp do wystąpienia z żądaniem sprostowania świadectwa pracy, a nadto świadectwo to odpowiada treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 13.10.2014r. w sprawie IVP 87/11 (k.7).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu do dokumenty złożone do akt sprawy, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także dokumenty znajdujące się w aktach osobowych powódki.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że zgodnie z art. 97 §2¹ kp, pracownik może w ciągu 7 dni od dnia otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o jego sprostowanie, a pracodawca ma obowiązek zbadania wniosku i zgodnie z §5 ust1 wówczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu, trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. 60/96 poz. 282 ze zm) pracodawca miał obowiązek zawiadomić pracownika na piśmie o negatywnym rozpatrzeniu wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w ciągu 7 dni od dnia otrzymania tego wniosku.

Poza sporem jest, że ostatnie świadectwo pracy, jakie powódka otrzymała od pozwanego pracodawcy to świadectwo pracy, noszące datę sporządzenia 21.10.2014r., które to świadectwo pracy powódka otrzymała drogą pocztową w dniu 27 marca 2015r. Świadectwo to, w szczególności zapis w jego pkt 3 – jak wynika z analizy treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 13 października 2014r. wydanego w sprawie IVP 87/11 i uzasadnienia tegoż wyroku, odpowiada w całości treści tego wyroku, a także stwierdzić należy, że taki zapis jest zgodny z żądaniem powódki zawartym w pozwie w sprawie IVP 87/11. Pozwany pracodawca więc wykonał wyrok tut. sądu wydany w sprawie IVP 87/11 i wydał powódce w dniu 27 marca 2015r. nowe – ostatnie świadectwo pracy i od tej daty powódka dysponowała swobodnie tym dokumentem, a więc знаła zapisy zawarte w tym świadectwie. Zatem od tego dnia znowu zaczął biec termin określony w art. 97 §2¹ kp. Powódka zaś wystąpiła do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 21.10.2014r., wydanego jej przez pozwanego Centrum, poprzez sprostowanie w tym świadectwie pracy błędnej podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy dopiero w piśmie z dnia 27 maja 2018r., a więc znacznie po upływie przypisanego terminu. Żądanie takie jako spóźnione - w świetle 97 § 2¹ k.p., podlega oddaleniu. Jak bowiem podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r. w sprawie II PK 156/09, terminy z art. 97 § 2¹ k.p. są terminami z prawa materialnego, a więc sąd oddala powództwo, gdy pozew wniesiono po ich upływie, jeżeli ich nie przywrócono, co oznacza, że gdy pracownik nie zmieści się w tych dniach z prośbą do pracodawcy, jego powództwo o sprostowanie świadectwa zostanie oddalone.

Powódka nie wniosła wprawdzie o przywrócenie jej terminu do dokonania tej czynności, ale też i okoliczność podawana przez nią tj. że w dniu 16 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Inspektorat w P. odmówił jej prawa do świadczenia przedemerytalnego dlatego, że świadectwo pracy z dnia 21.10.2014r. jest wystawione z błędną podstawą prawną – brak powołania na ustawę z dnia 13 marca 2003r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, nie mogłaby być uznana za okoliczność usprawiedliwiająca to uchybienie. Zresztą nie jest tak jak twierdzi powódka tj. że przyczyną odmowy ZUS przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego jest świadectwo pracy z dnia 21.10.2014r. jako wystawione z błędną podstawą prawną. Jak bowiem wynika z treści tej decyzji ZUS, ten fakt jest podniesiony przez organ emerytalno- rentowy na samym końcu uzasadnienia decyzji; natomiast w pierwszej kolejności są tam wymienione inne przyczyny odmowy przyznania powódce prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013r. poz. 1470) tj. fakt, że powódka w dniu wydawania decyzji nie była osobą bezrobotną, ostatnie ubezpieczenie ustało w dniu 31 lipca 2013r., na dzień 31.07.2017r. udokumentowała 15 lat pracy 5 m-cy 25 dni okresów składkowych i 11 lat 2 m-ce 4 dni nieskładkowych, nie była zwolniona z przyczyn dotyczących pracodawcy- ostatnim zatrudnieniem była umowa zlecenie w (...) sp. z o.o. , nie udokumentowała co najmniej 180 dniowego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, na dzień rozwiązania stosunku pracy z (...) w D. udokumentowała 14 lat 3m-ce 24 dni okresów składkowych i 11 lat 2 m-ce 4 dni okresów nieskładkowych.

Ubocznie należy podnieść, że zapis zawarty w pkt 3 świadectwa pracy z dnia 21 października 2014r. tj. że stosunek pracy łączący strony ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w związku z likwidacją stanowiska pracy - art. 30§1pkt2 kp, oznacza właśnie, iż do rozwiązania tego stosunku pracy doszło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, a niedotyczących pracownika, czyli z przyczyn określonych w ustawie z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Zatem nawet jeżeli nie wpisano, obok podania podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy tj. art. 30§1pkt2 kp - w zw ustawą z dnia 13 marca 2003r. (tj. Dz.U. 90/03 poz. 844) , to nie zmienia to oczywistego faktu, że świadectwo to zostało sporządzone poprawnie.

Wobec powyższego sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł w oparciu o przepis art. 102 k.p.c., który to przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest to rozwiązanie szczególne, nie podlegające wykładni rozszerzającej, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie

tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy uznać pogląd, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Taka właśnie sytuacja zaistniała w okolicznościach niniejszej sprawy. Powódka wnosząc pozew do sądu była subiektywnie przekonana o zasadności swoich roszczeń, obciążanie jej kosztami procesu, byłoby nieuzasadnione.